

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 270 din 04.06.2018

Dosar nr: 127/2018

Petiția nr: 1126/02.03.2018

Petentă: Asociația pentru protecția drepturilor Minoritare „Mikó Imre”

Reclamați: Spitalul Clinic Județean de Urgență „Pius Brînzeu” Timișoara,

Obiect: nerespectarea drepturilor pacientului pe criteriul lingvistic

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și sediul petentei

1. Asociația pentru protecția drepturilor Minoritare „Mikó Imre”, Str. Presei nr. 4, Biroul HUB nr. 22, Sfântu Gheorghe, Covasna, adresa de corespondență: Str. Martinovics Ignác nr. 2, Sfântu Gheorghe, Covasna.

I. 2. Numele și sediul reclamațiilor

2. Spitalul Clinic Județean de Urgență „Pius Brînzeu” Timișoara, B-dul Liviu Rebreanu nr. 156, Timișoara, județul Timiș.

3.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Petentul consideră discriminatorie specificarea medicului spitalului pe spatele fișei medicale prin care se arată că pacenta minoră nu vorbește limba română.

III. Citarea părților

4. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

5. Părțile au fost citate pentru data de 03.04.2018 (filele 14-15 din dosar) la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD).

6. La audierea din 03.04.2018 părțile nu s-au prezentat.

7. S-a comunicat petentului punctele de vedere depuse de partea reclamată, fiind solcitate concluzii scrise (fila 32 din dosar).

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

8. Prin petiția înregistrată la CNCD cu **nr. 1126/02.03.2018** (filele 1-3 din dosar) petenta arată următoarele aspecte relevante:

- la data de 09.02.2018, în jurul orelor 10.00 o minoră s-a prezentat, împreună cu antrenorul de baschet, la spitalul pentru o examinare;
- medicul spitalului reclamat a consemnat pe spatele fișei medicale că minora nu vorbește limba română;
- medicul nu a apelat la un translator, deși antrenorul vorbea atât limba română cât și limba maghiară;
- practica medicului a încălcat drepturile pacientului.
- invocă art. 16 lin. 1 din **Constituția României**, art. 1 lin. 2 lit e) pct. Iv, art. 2 alin. 1, art. 2 alin. 3 din **O.G. nr. 137/2000**, art. 3 și art 8 din **Legea nr. 46/2003**.

A depus la dosar înscrisuri (filele 4-12 din dosar).

16. S-a depus la dosar o completare (fila 13 din dosar) prin care se arată sediul reclamatului.

Susținerile reclamațiilor

9. A doua reclamată, prin punctul de vedere înregistrat la CNCD cu **nr. 1778/29.03.2018** (filele 17-18 din dosar), arată că trei componente ale unei echipe de baschet, în vârstă de 12-13 ani, neavând viza medicală sportivă, s-au prezentat cu antrenorul la spital. Fișa medicală nu a putut fi completată în întregime, întrucât cele trei minore nu vorbeau limba română. Din acest motiv la cele trei minore s-au specificat următoarele:

- „Copil care nu vorbește limba română. Nu se pot lua informații. Nu se cunosc antecedente.”
- „Copilul nu vorbește limba română. Nu se pot lua date.”
- „Afirmativ fără antecedente personale patologice, fără acuze subiective, fără modificări, deși nu înțelege românește în totalitate.”
- nu s-a apelat la traducere din partea antrenorului pentru că nu cunoștea datele medicale ale minorilor și nu este o persoană neutră, imparțială;
- spitalul nu are pe organigramă un translator autorizat;
- discuția pacient-medice este confidențială;
- în consecință faptele sesizate nu reprezintă discriminare.

Al doilea exemplar al punctului de vedere înregistrat la CNCD cu nr. 1841/02.04.2018 (filele 19-20 din dosar).

10. Prima reclamată, prin punctul de vedere înregistrat la CNCD cu **nr. 1895/03.04.2018** (filele 21-23 din dosar, al doilea exemplar filele 24-26) precizează următoarele aspecte relevante:

- nu există obligația medicului sau a unității medicale să pună la dispoziția pacienților un translator;

- situația minorilor nu a reprezentat o urgență medicală;
 - în consecință nu era un serviciu obligatoriu pentru spitalul reclamat.
11. A doua reclamată a depus la dosar înscrisuri prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 2038/11.04.2018** (filele 27-31 din dosar).

V. Motivele de fapt și de drept

12. Colegiul director constată următoarele:
- la data de 09.02.2018, în jurul orelor 10.00 trei minore (două de 12, una de 13 ani) s-au prezentat, împreună cu antrenorul de baschet, la spitalul reclamat pentru o examinare;
 - medicul spitalului reclamat (a doua reclamată) a consemnat pe spatele fișelor medicale următoarele:
 - „Copil care nu vorbește limba română. Nu se pot lua informații. Nu se cunosc antecedente.”
 - „Copilul nu vorbește limba română. Nu se pot lua date.”
 - „Afirmativ fără antecedente personale patologice, fără acuze subiective, fără modificări, deși nu înțelege românește în totalitate.”
 - antrenorul, cunoscător de limbă română și maghiară, nu a fost utilizat ca translator;
 - spitalul reclamat nu are în organigramă un post de translator.

13. **O.G. nr. 137/2000**, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.*

14. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

15. Art. 2 alin. 3 din **O.G. nr. 137/2000** prevede: *„Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare”.*

16. Diferența dintre discriminarea directă definită prin art. 2 alin. 1 și discriminarea indirectă definită prin art. 2 alin. 3 din **O.G. nr. 137/2000** este că în situația discriminării directe o persoană este tratată în mod diferit față de o alte persoane, deși se află în situație identică cu respectivele persoane, iar în situația discriminării indirecte o persoană este tratată în mod identic cu alte persoane, deși se află în situație diferită față de ele. Totodată în cazul discriminării indirecte reclamații pot invoca existența unei justificări obiective.

17. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: „*exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile*”).

18. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „*trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

19. În hotărârea dată în cazul **Thlimmenos împotriva Greciei** din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „*dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile*”.

20. În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

21. Din prevederile **Legii nr. 46/2003** rezultă că medicii trebuie să trateze în mod diferit persoanele care nu vorbesc limba română, în ceea ce privește comunicarea cu aceste persoane.

22. Faptul că spitalul reclamat respectiv medicul reclamat nu a ținut cont de aceste prevederi ale legii, reprezintă diferențiere.

23. Criteriul diferențierii este cel al necunoașterii limbajului medical în limba română. Persoanele de etnie maghiară, care provind din zone în care învățarea limbii române se realizează mai mult din manuale școlare decât din discuții personale (rezultată din situația demografică a zonei), manuale care nu pun accent pe învățarea limbajului uzual sau medical, ci doar a limbajului literar, intră evident în categoria persoanelor dezavantajate.

24. Dreptul atins este cel privind asigurarea informării pacientului în limba maternă, prevăzut de art. 6 și 8 din **Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului**:

„Art. 6

Pacientul are dreptul de a fi informat asupra stării sale de sănătate, a intervențiilor medicale propuse, a riscurilor potențiale ale fiecărei proceduri, a alternativelor existente la procedurile propuse, inclusiv asupra neefectuării tratamentului și nerespectării recomandărilor medicale, precum și cu privire la date despre diagnostic și prognostic.

[...]

Art. 8

Informațiile se aduc la cunoștința pacientului într-un limbaj respectuos, clar, cu minimalizarea terminologiei de specialitate; în cazul în care pacientul nu cunoaște

limba română, informațiile i se aduc la cunoștință în limba maternă ori în limba pe care o cunoaște sau, după caz, se va căuta o altă formă de comunicare.”

Privind dreptul atins, sunt relevante și următoarele prevederi legale:

Legea nr. 95/2006, art. 7:

„Principiile care stau la baza asistenței de sănătate publică sunt următoarele:

[...]

m) asigurarea în unitățile sanitare și a personalului de specialitate de asistență medicală sau socială, după caz, cunoscător al limbii minorităților naționale în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii minorităților naționale fie au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, fie numărul lor este de cel puțin 5.000, cu respectarea celorlalte prevederi din fișa postului.”

Art. 41 alin. 6 din **Legea nr. 292/2011** prevede: „În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii minorităților naționale fie au o pondere de peste 20% din numărul total al locuitorilor, fie numără cel puțin 5.000 de cetățeni, prin grija autorităților administrației publice locale, instituțiile și unitățile de asistență socială asigură și personal cunoscător al limbii minorităților naționale respective, cu respectarea celorlalte prevederi din fișa postului.”

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 328/10.05.2017, arată:

„32. Din analiza normelor criticate rezultă în mod clar că intenția legiuitorului a fost aceea de a crea cadrul legislativ necesar folosirii limbii materne a cetățenilor aparținând minorităților naționale în raporturile cu anumite instituții publice, prin transpunerea în dreptul intern a prevederilor art.13 pct.2 lit.c) din Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare. Aceste prevederi consacră angajamentul statelor părți semnatare ca, în domeniul activităților economice și sociale, «în măsura în care autoritățile publice sunt competente în zona în care limbile regionale sau minoritare sunt folosite și dacă acest lucru este posibil [...] să vegheze ca instituțiile sociale, cum ar fi spitalele, căminele de bătrâni, azilurile, să ofere posibilitatea de a primi și de a îngriji, în propria lor limbă, pe vorbitorii unei limbi regionale sau minoritare, care necesită îngrijiri din motive de sănătate, vârstă etc.» În înțelesul Legii nr.282/2007, limbile minoritare sau regionale sunt limbile minorităților naționale, iar potrivit dispozițiilor art.2 din lege, limbi minoritare folosite pe teritoriul României sunt: limba albaneză, limba armeană, limba bulgară, limba cehă, limba croată, limba germană, limba greacă, limba italiană, limba idiș, limba macedoneană, limba maghiară, limba poloneză, limba romani, limba rusă, limba ruteană, limba sârbă, limba slovacă, limba tătară, limba turcă și limba ucraineană. Normele criticate prevăd angajarea în unitățile sanitare și în instituțiile și unitățile de asistență socială de personal de specialitate de asistență medicală sau socială cunoscător al limbii minorităților naționale în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii minorităților naționale fie au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, fie numărul lor este de cel puțin 5.000. Cu alte cuvinte, **în toate unitățile administrativ-teritoriale în care o minoritate națională depășește unul dintre pragurile instituite de lege, instituțiile publice prevăzute în ipoteza normei legale au obligația de a efectua demersuri în vederea asigurării comunicării cu cetățenii aparținând acelei minorități, în limba lor maternă, prin intermediul unui personal calificat cunoscător al respectivei limbi. Astfel, organele competente din cadrul acestor instituții trebuie să depună toate diligențele în scopul creării posturilor corespunzătoare angajării noului personal, pe de o parte, și al îndeplinirii procedurilor prevăzute de lege în vederea ocupării lor, pe de altă parte. Aceste demersuri trebuie realizate în condiții care să asigure în mod efectiv și cumulativ atât respectarea dreptului minorității la folosirea limbii materne în relația cu**

instituția publică, cât și accesul la un act medical sau de asistență socială de calitate, deci cu respectarea cerințelor de competență profesională, stabilite prin fișa postului.

33. În mod evident, obligația trebuie îndeplinită prin asigurarea personalului calificat cunoscător al limbilor minoritare **pentru toate minoritățile naționale care îndeplinesc, fiecare în parte, condiția pragului** în respectiva unitate administrativ-teritorială. Ținând cont că serviciile medicale și socio-medice sunt caracterizate printr-un grad mare de personalizare, sunt servicii în care comunicarea pacient—medic și beneficiar—îngrijitor are un rol covârșitor, putând chiar face diferența între viață și moarte, trebuie să fie asigurat dreptul pacientului, respectiv al persoanei care beneficiază de asistență socială, de a fi informat/ă cu privire la starea sa de sănătate, la tratamentele cu privire la care i se cere acordul de a-i fi aplicate, respectiv de a fi asistat social în limba pe care acesta/aceasta o cunoaște. Din această perspectivă, **scopul legii este realizat dacă, respectând obligația legală, instituțiile publice angajează personal cunoscător al limbii minorității/limbilor minorităților naționale, nefiind relevant dacă o persoană cunoaște una sau mai multe limbi minoritare și nici dacă aparține sau nu minorității naționale sau majorității românești.** Curtea constată că orice interpretare contrară ar conduce la o discriminare pe criteriul naționalității între cetățenii români, interzisă expres de art.4 din Legea fundamentală. Așadar, această finalitate este atinsă dacă, pe lângă competențele profesionale cerute de fișa postului, **personalul deține competențele lingvistice necesare folosirii limbii minoritare în raporturile dintre instituțiile publice și cetățenii aparținând minorităților naționale.**”

25. Colegiul director constată că reclamații au invocat ca și o justificare obiectivă inexistența unui post de translator. O astfel de justificare nu este legitimă, din moment ce legislația prevede în mod expres ca și drept al pacientului informarea în limba lui maternă, dacă nu înțelege limba română. Nu ar fi fost nevoie de un translator autorizat, ci, dacă anterenorul prezent nu ar fi reprezentat garanții suficiente de corectitudine, de orice persoană din cadrul spitalului, care cunoaște limba maghiară (asistentă, medic). Dacă la un spital de urgență, unde în orice moment poate apare o urgență reală, cu o persoană care nu înțelege (spre exemplu din cauza vârstei sau a nivelului de educație) decât limba maghiară, nu există persoane care pot înțelege și pot comunica cu bolnavul, în mod evident sunt lipsite de conținut prevederile **Legii nr. 46/2003 privind drepturile pacientului.**

26. Curtea de Justiție a Uniunii Europene, privind discriminarea indirectă, a arătat următoarele aspecte relevante (**Cauza „CHEZ Razpredelenie Bulgaria”**, 16 iulie 2015):

- noțiunea privind existența unei „practici aparent neutre” trebuie înțeleasă ca desemnând o practică neutră „la prima vedere”;
- spre deosebire de o discriminare directă, discriminarea indirectă poate rezulta dintr-o măsură care, deși formulată în mod neutru, adică prin referire la alte criterii nelegate de caracteristica protejată, conduce însă la dezavantajarea în special a persoanelor care posedă această caracteristică;
- din sintagma „situație dezavantajoasă specială”, dar nici din celelalte precizări cuprinse de directivă nu rezultă că o asemenea situație dezavantajoasă nu ar exista decât în prezența unui caz de inegalitate deosebit de nefavorabilă, vădită și gravă;

- această condiție („situație dezavantajoasă specială”) trebuie înțeleasă ca însemnând că în special persoanele de o anumită origine etnică sunt dezavantajate ca urmare a măsurii în cauză;

- este necesar să se sublinieze că în cazul unei diferențe de tratament întemeiate pe rasă sau pe originea etnică noțiunea de justificare obiectivă trebuie interpretată în mod strict.

27. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul director constată că necomunicarea cu cele trei paciente minore — care nu au înțeles limbajul medical în limba română — în limba lor maternă (maghiară) reprezintă discriminare conform prevederilor art. 2 alin. 3 din **O.G. nr. 137/2000**, întrucât practica aparent neutră de a comunica cu ele în limba română le-a dezavantajat în accesul la informațiile la care au dreptul în conformitate cu art. 6 și 8 din **Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului**.

28. Discriminarea se realizează inclusiv prin lipsa unor proceduri clare prevăzute în regulament pentru situațiile în care pacienți nu înțeleg limbajul medical în limba română. Față de acest aspect, într-un caz similar (un spital din Cluj-Napoca), în care Colegiul director a luat o decizie identică, Curtea de Apel Cluj, care a menținut hotărârea CNCD, precizează: *„Statuarea unei obligații generice în sarcina propriului personal: „de a se respecta o lege” nu suplinește stabilirea unor reguli concrete în sarcina personalului medical: de comunicare, de informare a pacienților, de comunicare cu minorii și însoțitorii acestora care nu cunosc limba. Actele nu evidențiază desemnarea unei persoane cu atribuții în sensul asigurării, informării corespunzătoare înțelegerii limbajului medical și nici o prelucrare a regulamentului. În plus actele nu atestă că s-ar fi procedat la inițierea unor demersuri în sensul inițierii unui regulament intern care să cuprindă reguli concrete, explicitate.”* (**Sentința civilă nr. 279/2016**, Curtea de Apel Cluj).

29. Art. 2 alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000** prevede: *„Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale”.*

30. Comportamentul pasiv al spitalului, prin efectele sale, a defavorizat cele trei minore, care au primit o fișă medicală incompletă și pe care s-a precizat că nu sunt vorbitori de limbă română. În consecință sunt incidente prevederile art. 2 alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000**.

31. Conform art. 10 al **O.G. nr. 137/2000**, *„Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauza prin:*

[...]

b) refuzarea accesului unei persoane sau unui grup de persoane la serviciile de sănătate publică – alegerea medicului de familie, asistența medicală, asigurările de sănătate, serviciile de urgență sau alte servicii de sănătate;

[...]”.

32. Eliberarea fișei medicale, cu toate datele completate, este un serviciu medical. Astfel eliberarea unei fișe incomplete reprezintă refuzarea accesului celor trei minore la acest serviciu. Dacă eliberarea acestei fișe nu ar fi intrat în sarcina reclamatului, la

solicitare, atunci se putea refuza eliberarea fișelor pe acest motiv, și nu pe motivul că cele trei minore nu cunosc limba română. Având în vedere că motivul necompletării totale a fișei medicale a fost precizat de medic ca fiind necunoașterea limbii materne, Colegiul director constată incidența prevederilor art. 10 lit. b).

33. Art. 26 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** prevede: „(1) *Contravențiunile prevăzute la art. 2 alin. (2), (4), (5) și (7), art. 6-9, art. 10, art. 11 alin. (1), (3) și (6), art. 12, 13, 14 și 15 se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 30.000 lei, dacă discriminarea vizează o persoană fizică, respectiv cu amendă de la 2.000 lei la 100.000 lei, dacă discriminarea vizează un grup de persoane sau o comunitate*”.

34. Colegiul director aplică amenda contravențională de 2000 lei față de Spitalul Clinic Județean de Urgență „Pius Brînzeu” Timișoara, B-dul Liviu Rebreanu nr. 156, Timișoara, județul Timiș, având în vedere următoarele aspecte:

- a) discriminarea a vizat trei persoane;
- b) reclamatul este o persoană juridică de drept public, cu obligații în plus privind respectarea drepturilor omului;
- c) discriminarea a atins persoane minore, la o vârstă vulnerabilă;
- d) discriminarea a vizat dreptul de acces la servicii de sănătate;
- e) amenda are principalul scop de a atrage atenția asupra unor probleme care trebuie rezolvate în cel mai scurt timp posibil, și nu scopul de a crea greutate financiară într-un sector subfinanțat;
- f) discriminarea a cauzat daune morale consistente, pentru care victimele se pot adresa instanțelor de judecată.

35. Având în vedere că a doua reclamată nu a avut la îndemână un regulament intern care ar fi clarificat modalitatea soluționării unor situații în care pacienții nu înțeleg în limba română limbajul medical, față de ea se aplică sancțiunea de avertisment contravențional.

36. În soluționarea cauzei Colegiul director a ținut cont de cazuistica anterioară a CNCD (în speță **Hotărârea nr. 292/2016**).

37. Având în vedere natura efectelor produse, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. 2 din **O.G. nr. 137/2000** („*Consiliul sau, după caz, instanța de judecată poate obliga partea care a săvârșit fapta de discriminare să publice, în mass-media, un rezumat al hotărârii de constatare, respectiv al sentinței judecătorești*”), CNCD obligă partea reclamată să publice un rezumat al hotărârii în presa locală.

38. Colegiul director recomandă spitulului reclamat să implementeze prevederile art. 6 și 8 din **Legea nr. 46/2003** prin regulamentul intern, cu proceduri clare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. necomunicarea cu trei paciente minore — care nu au înțeles limbajul medical în limba română — pentru a obține datele necesare eliberării fișei medicale, respectiv necompletarea în întregime a fișei medicale și precizarea că petentele nu vorbesc

limba română reprezintă discriminare conform prevederilor art. 2 alin. 3, art. 2 alin. 4 și art. 10 lit. b) din **O.G. nr. 137/2000**;

2. aplică amenda contravențională de 2.000 lei față de Spitalul Clinic Județean de Urgență „Pius Brînzeu” Timișoara, conform art. 26 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**;

3. aplică sancțiunea de avertisment față de Popescu Livia Maria, Str. Ferenczes nr. 19, Dumbrăvița, județul Timiș conform art. 5 alin. 2 lit. a, coroborată cu art. 6 și art. 7 din **O.G. nr. 2 din 2001**;

4. obligă reclamații să publice un rezumat al hotărârii în presa locală, conform art. 26 alin. 2 din **O.G. nr. 137/2000**;

5. recomandă spitulului reclamat să implementeze prevederile art. 6 și 8 din **Legea nr. 46/2003** prin regulamentul intern, cu proceduri clare;

6. o copie a prezentei hotărâri se va comunica părților și Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Timiș pentru plata amenzii.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: Amenda se va achita la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timiș, iar reclamații vor comunica către CNCD, în termen de 15 zile de la rămânerea executorie a hotărârii, dovada plății (doar primul reclamat) și a comunicării rezumatului hotărârii. În caz contrar CNCD va lua măsurile legale necesare.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

Data redactării: 05.07.2018

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Red.: Haller István